

Κι όταν ὁ ἥλιος χάνεται στὰ μάκρη,
κι ὅλα μ' ἀφίνουν γύρω κροῦα καὶ ξένα,
πῶς δὲ μπορῶ νὰ χύσω οὔτε ἓνα δάκρυ!

Κύπρος Ὀκτώβρης, 1923.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΛΗΝΟΣ

GASTON PICHAT

ΤΟ ΦΩΣ

Τὸ Φῶς, ποῦναι τάχα τὸ Φῶς τὸ λαμπερό;
[Ραμπιντρανάτ-Ταγκόρ]

Τὸ Φῶς, ποῦναι τάχα τὸ Φῶς τὸ λαμπερό ;
Στὰ μάτια σου πῶς ἦταν ἐπίστεψα τ' ἀγνά,
Σὰν ἀνοιξιάτικη αὐγὴ στὸν οὐρανὸ
Ποῦ τὸ σκοτάδι τῆς νυκτιᾶς διώχνει σιγά.

Πῶς ἦτανε μὲς τὰ μαλλιά σου τὰ ξανθά,
Σὰ μυρωδιὰ ποῦ σκόρπισε μεθυστικὴ
Καὶ πῶς στὰ χέρια σου τὸ εἶδα τὰ λευκά,
Σὰ μιὰν ἀχτίδα ἀσημένια καὶ χρυσῆ.

Πῶς ἦτανε στὸ γυναικεῖο σου κορμί,
Σὰν τὸ κρυστάλλινο νερὸ μὲς στὶς πηγές·
Ἐνόμισα πῶς στὴν εὐγενικὴ σου τῆ ψυχῇ
Καθρέφτιζε ὡσὰν τὸν ἥλιο στὶς κρινιές.

Κρυμένο μέσα στὴ καρδιά σου τὴν ἀγνὴ
Μοῦ φάνηκε πῶς ἦταν τὸ Φῶς τὸ λαμπερό,
Ὡσὰν γλυκὸ θυμίαμα, σὰν προσευχὴ
Μέσα σ' ἑνὸς ζηλόφθονου θεοῦ ναό.

Ὡ! χίμαιρα τρελλή, ὄνειρο ἀπατηλό,
Πίστη ἀγαπημένη, πεποιθήση φτωχῇ·
Μέσα σου δὲν ἔκλεινες παρὰ σκότος βαθύ.
Τὸ Φῶς ποῦναι τάχα τὸ Φῶς τὸ λαμπερό;

ΤΑΣΟΣ ΧΛΩΡΗΣ